

**Miquel
Molina**

Massa titulacions?

Una reflexió sobre la sempre ajornada decisió de refundar les universitats mitjançant fusions que les facim més influents i menys redundants:

"Aquesta fusió és impossible perquè no respecta el nom, la història, les realitzacions, el dinamisme i la vinculació amb la seva comunitat".

Es refereix aquesta declaració a una operació frustrada per integrar universitats i fer-les ascendir llocs en els rànquings internacionals, eliminant de passada les titulacions repetides en les quals amb prou feines es matriculen una desena d'alumnes?

Efectivament, el paràgraf anterior podria posar-se en boca d'un rector o d'un alcalde. Cada universitat catalana atresora una història, unes realitzacions en forma de titulacions guanyades a pols i, sobretot, el mèrit d'haver dinamitzat el territori en el qual s'ubica; alguns centres històrics de Catalunya estarien avui molt degradats si no hagués estat per la felicitat de situar dins les facultats.

Però la cita entre cometes anterior no correspon a ningú de l'àmbit universitari, sinó que la va pronunciar un dels implicats en un frustrat projecte d'integració d'algunes caixes d'estalvis de capitals de comarca amb una que tenia seu a Barcelona. Doncs bé: 30 anys després de pronunciar-se aquella declaració, cap d'aquelles caixes existeix, ni tan sols la barcelonina. És més, tot apunta que l'inventari de les caixes catalanes quedarà aviat reduït a una sola entitat. Una desena s'haurà quedat pel camí en poc temps i, amb elles, bona part de la seva contribució social al territori. Després de dècades de renúncia, de personalismes, d'apel·lacions al factor identitari, la crisi i el regulador im-

Vegem l'exemple de les caixes: si no es fa a temps i per les bones, la fusió és sinònim de dissolució

placable han provocat que tant esforç de compromís amb el territori hagi acabat engreixant els balanços dels bancs.

Corren les universitats el mateix perill de veure's empeses a integracions indesitjades si insisteixen a mantenir el seu perfil propi malgrat les mancances abans citades i al fet que algunes són econòmicament inviables? En un debat celebrat la setmana passada al CaixaForum, tot just quan es coneixia l'absorció d'Unnim pel BBVA, el professor Joan Guinovart, director de l'Institut de Recerca Biomèdica, va dir categòricament que sí, que pot haver universitats que corrin el risc d'acabar com les caixes.

Aquesta afirmació pot ser o no comparada, però hi ha indicis que la universitat, tal com avui la coneixem, ha entrat en una fase de turbulències. Malgrat que el Ministeri d'Educació té unes competències limitades en la matèria, hauria de fer-nos pensar l'advertència de José Ignacio Wert que sobren un 13% de les titulacions i que ja es prepara una reforma basada en "l'excel·lència, la internacionalització i la mobilitat". Sembla molt complicada la via de les fusions fredes (és a dir, el programa dels campus d'excel·lència, devaluat per falta de pressupost) i ja sabem que, si no és freda, la fusió és sinònim de dissolució o d'aniquillació.